

MYSTERIES OF THE RAJ

1. Your group of super sleuths will determine motives and outcomes. You will read each of the seven selections below. For each selection you will add 3 or more entries to a T- chart list of what the British gained OR gave to India. In the end, you will decide. Which side of the chart is longer? Is it a mystery? Was it the British or India who gained from Imperialism? You will write a paragraph summary of your findings and report back to your class.

EXTRA C: You may read, write, or speak this lesson in your language of choice, (Oh, except English....) AND you'll receive 3 reward tickets!! Teach some words to your group members. See Mrs. Randall 😊 ♥

BBC: British India - THE RAJ

A. 1858: Beginning of the Raj

In 1858, British Crown rule was established in India, ending a century of control by the East India Company. The life and death struggle that preceded this formalisation of British control lasted nearly two years, cost £36 million, and is variously referred to as the 'Great Rebellion', the 'Indian Mutiny' or the 'First War of Indian Independence'.

Inevitably, the consequences of this bloody rupture marked the nature of political, social and economic rule that the British established in its wake.

It is important to note that the Raj (in Hindi meaning 'to rule' or 'kingdom') never encompassed the entire land mass of the sub-continent.

Two-fifths of the sub-continent continued to be independently governed by over 560 large and small principalities, some of whose rulers had fought the British during the 'Great Rebellion', but with whom the Raj now entered into treaties of mutual cooperation.

The 'Great Rebellion' helped create a racial chasm between ordinary Indians and Britons.

Indeed, the conservative elites of princely India and big landholders were to prove increasingly useful allies, who would lend critical monetary and military support during the two World Wars.

Hyderabad for example was the size of England and Wales combined, and its ruler, the Nizam, was the richest man in the world.

They would also serve as political bulwarks in the nationalist storms that gathered momentum from the late 19th century and broke with insistent ferocity over the first half of the 20th century.

But the 'Great Rebellion' did more to create a racial chasm between ordinary Indians and Britons. This was a social segregation which would endure until the end of the Raj, graphically captured in EM Forster's 'A Passage to India'.

While the British criticised the divisions of the Hindu caste system, they themselves lived a life ruled by precedence and class, deeply divided within itself. Rudyard Kipling reflected this position in his novels. His books also exposed the gulf between the 'white' community and the 'Anglo-Indians', whose mixed race caused them to be considered racially 'impure'.

B. Government in India

While there was a consensus that Indian policy was above party politics, in practice it became embroiled in the vicissitudes of Westminster.

Successive viceroys in India and secretaries of state in London were appointed on a party basis, having little or no direct experience of Indian conditions and they strove to serve two masters. Edwin Montagu was the first serving secretary of state to visit India on a fact-finding mission in 1917-1918.

1,200 civil servants could not rule 300 to 350 million Indians without indigenous 'collaborators'.

Broadly speaking, the Government of India combined a policy of co-operation and conciliation of different strata of Indian society with a policy of coercion and force.

The empire was nothing if not an engine of economic gain. Pragmatism dictated that to govern efficiently and remuneratively, 1,200 Indian civil servants could not rule 300 to 350 million Indians without the assistance of indigenous 'collaborators'.

However, in true British tradition, they also chose to elaborate sophisticated and intellectual arguments to justify and explain their rule.

On the one hand, Whigs and Liberals expounded sentiments most iconically expressed by TB Macaulay in 1833: 'that... by good government we may educate our subjects into a capacity for better government, that, having become instructed in European knowledge, they may, in some future age, demand European institutions. Whether such a day will ever come I know not. ... Whenever it comes, it will be the proudest day in English history.'

On the other hand, James Fitzjames Stephen, writing in the 1880s, contended that empire had to be absolute because 'it's great and characteristic task is that of imposing on Indian ways of life and modes of thought which the population regards without sympathy, though they are essential to its personal well-being and to the credit of its rulers.'

What was less ambiguous was that it was the economic interests of Britain that were paramount, though as the 20th century progressed, the government in India was successful in imposing safeguards. For instance, tariff walls were raised to protect the Indian cotton industry against cheap British imports.

C. Financial gains and losses

There were two incontrovertible economic benefits provided by India. It was a captive market for British goods and services, and served defence needs by maintaining a large standing army at no cost to the British taxpayer.

However, the economic balance sheet of the empire remains a controversial topic and the debate has revolved around whether the British developed or retarded the Indian economy.

Controversy remains over whether Britain developed or retarded India's economy.

Among the benefits bequeathed by the British connection were the large scale capital investments in infrastructure, in railways, canals and irrigation works, shipping and mining; the commercialisation of agriculture with the development of a cash nexus; the establishment of an education system in English and of law and order creating suitable conditions for the growth of industry and enterprise; and the integration of India into the world economy.

Conversely, the British are criticised for leaving Indians poorer and more prone to devastating famines; exhorting high taxation in cash from an inpecunious people; destabilising cropping patterns by forced commercial cropping; draining Indian revenues to pay for an expensive bureaucracy (including in London) and an army beyond India's own defence needs; servicing a huge sterling debt, not ensuring that the returns from capital investment were reinvested to develop the Indian economy rather than reimbursed to London; and retaining the levers of economic power in British hands.

D. The Indian National Congress

The foundation of the Indian National Congress in 1885 as an all India, secular political party, is widely regarded as a key turning point in formalising opposition to the Raj.

It developed from its elite intellectual middle-class confines, and a moderate, loyalist agenda, to become by the inter-war years, a mass organisation.

It was an organisation which, despite the tremendous diversity of the sub-continent, was remarkable in achieving broad consensus over the decades.

Also split within Congress were those who advocated violence and those who stressed non-violence.

Yet it was not a homogenous organisation and was often dominated by factionalism and opposing political strategies. This was exemplified by its splintering in 1907 into the so-called 'moderate' and 'extremist' wings, which reunited 10 years later.

Another example were the 'pro-changers' (who believed working the constitutional structures to weaken it from within) and 'no-changers' (who wanted to distance themselves from the Raj) during the 1920s.

There was also a split within Congress between those who believed that violence was a justifiable weapon in the fight against imperial oppression (whose most iconic figure was Subhas Chandra Bose, who went on to form the Indian National Army), and those who stressed non-violence.

The towering figure in this latter group was Mahatma Gandhi, who introduced a seismic new idiom of opposition in the shape of non-violent non-cooperation or 'satyagraha' (meaning 'truth' or 'soul' force').

Gandhi oversaw three major nationwide movements which achieved varying degrees of success in 1920-1922, 1930-1934 and in 1942. These mobilised the masses on the one hand, while provoking the authorities into draconian repression. Much to Gandhi's distress, self-restraint among supporters often gave way to violence.

E. Reasons for independence

The British Raj unravelled quickly in the 1940s, perhaps surprising after the empire in the east had so recently survived its greatest challenge in the shape of Japanese expansionism.

The reasons for independence were multifaceted and the result of both long and short term factors.

The pressure from the rising tide of nationalism made running the empire politically and economically very challenging and increasingly not cost effective. This pressure was embodied as much in the activities of large pan-national organisations like the Congress as in pressure from below - from the 'subalterns' through the acts of peasant and tribal resistance and revolt, trade union strikes and individual acts of subversion and violence.

With US foreign policy pressurising the end of western imperialism, it seemed only a matter of time before India gained its freedom.

There were further symptoms of the disengagement from empire. European capital investment declined in the inter-war years and India went from a debtor country in World War One to a creditor in World War Two.

Applications to the Indian Civil Service (ICS) declined dramatically from the end of the Great War.

Britain's strategy of a gradual devolution of power, its representation to Indians through successive constitutional acts and a deliberate 'Indianisation' of the administration, gathered a momentum of its own. As a result, India moved inexorably towards self-government.

The actual timing of independence owed a great deal to World War Two and the demands it put on the British government and people.

The Labour party had a tradition of supporting Indian claims for self-rule, and was elected to power in 1945 after a debilitating war which had reduced Britain to her knees.

Furthermore, with US foreign policy pressurising the end of western subjugation and imperialism, it seemed only a matter of time before India gained its freedom.

F. Partition and religion

The growth of Muslim separatism from the late 19th century and the rise of communal violence from the 1920s to the virulent outbreaks of 1946-1947, were major contributory factors in the timing and shape of independence.

However, it was only from the late 1930s that it became inevitable that independence could only be achieved if accompanied by a partition. This partition would take place along the subcontinent's north-western and north-eastern boundaries, creating two sovereign nations of India and Pakistan.

The Muslim League failed to achieve the confidence of the majority of Muslims in the elections of 1937.

Muslims, as a religious community, comprised only 20% of the population and represented great diversity in economic, social and political terms.

From the late 19th century, some of its political elites in northern India felt increasingly threatened by British devolution of power, which by the logic of numbers would mean the dominance of the majority Hindu community.

Seeking power and a political voice in the imperial structure, they organised themselves into a party to represent their interests, founding the Muslim League in 1906.

They achieved something of a coup by persuading the British that they needed to safeguard the interests of the minorities, a demand that fed into British strategies of divide and rule. The inclusion of separate electorates along

communal lines in the 1909 Act, subsequently enlarged in every successive constitutional act, enshrined a form of constitutional separatism.

While there is no denying that Islam and Hinduism were and are very different faiths, Muslims and Hindus continued to co-exist peaceably. There were, however, occasional violent outbursts which were driven more often than not by economic inequities.

Even politically, the Congress and the League cooperated successfully during the Khilafat and Non Cooperation movements in 1920-1922. And Muhammad Ali Jinnah (the eventual father of the Pakistani nation) was a Congress member till 1920.

Although Congress strove to stress its secular credentials with prominent Muslim members - for example, Maulana Azad served as its president through World War Two - it is criticised for failing to sufficiently recognise the importance of a conciliatory position towards the League in the inter-war years, and for its triumphant response to Congress's 1937 election victory.

The Muslim League advocated the idea of Pakistan in its annual session in 1930, yet the idea did not achieve any political reality at the time. Furthermore, the League failed to achieve the confidence of the majority of the Muslim population in the elections of 1937.

G. Hasty transfer of power

The lack of confidence in the Muslim League among the Muslim population was to be dramatically reversed in the 1946 elections.

The intervening years saw the rise of Jinnah and the League to political prominence through the successful exploitation of the wartime insecurities of the British, and the political vacuum created when the Congress ministries (which had unanimously come to power in 1937) resigned *en masse* to protest at the government's unilateral decision to enter India into the war without consultation.

The creation of Pakistan as a land for Muslims nevertheless left a sizeable number of Muslims in an independent India.

The rejuvenated League skilfully exploited the communal card. At its Lahore session in 1940, Jinnah made the demand for Pakistan into its rallying cry. The ensuing communal violence, especially after Jinnah declared 'Direct Action Day' in August 1946, put pressure on the British government and Congress to accede to his demands for a separate homeland for Muslims.

The arrival of Lord Louis Mountbatten as India's last viceroy in March 1947, brought with it an agenda to transfer power as quickly and efficiently as possible. The resulting negotiations saw the deadline for British withdrawal brought forward from June 1948 to August 1947.

Contemporaries and subsequent historians have criticised this haste as a major contributory factor in the chaos that accompanied partition. Mass migration occurred across the new boundaries as well as an estimated loss of a million lives in the communal bloodbaths involving Hindus, Muslims and also Sikhs in the Punjab.

The final irony must remain that the creation of Pakistan as a land for Muslims nevertheless left a sizeable number of Muslims in an independent India making it the largest minority in a non-Muslim state.

About the author

Chandrika Kaul is lecturer in Modern History at the University of St Andrews. Her research interests include British press and political culture (1850-1950), the British imperial experience in South Asia, the Indian press and communications in world history. She is author of the first detailed examination of British press coverage of Indian affairs, *Reporting the Raj: The British Press and India* (2003). Kaul has also edited a collection of essays, *Media and the British Empire* (2006). Her forthcoming research project is a new history of India titled *The Indian experience of the Raj*.

Arabic:

أسرار راج

ستحدد مجموعتك من الأحقاد الفائقة الدوافع والنتائج. سوف تقرأ كل من الاختيارات السبعة أدناه. بالنسبة لكل اختيار ، ستقوم بإضافة 1. لما حصل عليه البريطانيون أو منحتة للهند. في النهاية ، سوف تقرر. أي جانب من المخطط أطول؟ T-chart إدخلات أو أكثر إلى قائمة 3. هل هو لغز؟ هل كان البريطانيون أو الهند هم الذين استفادوا من الإمبريالية؟ سوف تكتب ملخص فقرة لنتائجك وترفع تقريرك إلى صفك. يمكنك قراءة هذا الدرس أو كتابته أو التحدث به بلغتك التي تختارها ، (أوه ، باستثناء اللغة الإنجليزية ...) وستحصل على 3: EXTRA C: 3 تذاكر مكافأة !! أعلم بعض الكلمات لأعضاء مجموعتك. انظر السيدة راندال

بي بي سي: الهند البريطانية - راج

A. 1858: بداية Raj

في عام 1858 ، تم تأسيس قاعدة التاج البريطاني في الهند ، مما أنهى قرن من سيطرة شركة الهند الشرقية. استمرت صراع الحياة والموت الذي سبق هذا الشكل الرسمي للسيطرة البريطانية ما يقرب من عامين ، وتكلف 36 مليون جنيه إسترليني ، ويشار إليها بشكل مختلف باسم "التمرد العظيم" ، أو "التمرد الهندي" أو "الحرب الأولى للاستقلال الهندي".

حتمًا ، كانت عواقب هذا التمزق الدموي بمثابة طبيعة الحكم السياسي والاجتماعي والاقتصادي الذي أنشأه البريطانيون في أعقابها. بالمعنى الهندي "للحكم" أو "المملكة" (لم يشمل كتلة الأرض بأكملها في شبه القارة Raj من المهم أن نلاحظ أن

ظل خمس سكان شبه القارة يحكمون بشكل مستقل بأكثر من 560 إمارة كبيرة وصغيرة ، حارب بعض حكامهم البريطانيين خلال "التمرد العظيم" ، لكن الذين دخل معهم راج الآن في معاهدات التعاون المشترك

. ساعد "التمرد العظيم" على خلق فجوة عنصرية بين الهنود العاديين والبريطانيين

في الواقع ، كان على النخب المحافظة في الهند الأميرية وأصحاب الأراضي الكبيرة أن يثبتوا أنهم حلفاء أكثر فائدة ، والذين سيقدمون الدعم النقدي والعسكري النقدي خلال الحربين العالميتين

. حيدر آباد على سبيل المثال كان حجم إنجلترا وويلز مجتمعين ، وكان حاكمها ، نظام ، أغنى رجل في العالم

كما أنها ستكون بمثابة حواجز سياسية في العواصف القومية التي اكتسبت زخمًا من أواخر القرن التاسع عشر وانفصلت بصرامة شديدة خلال النصف الأول من القرن العشرين

لكن "التمرد العظيم" فعل الكثير لخلق فجوة عنصرية بين الهنود العاديين والبريطانيين. كان هذا فصلًا اجتماعيًا سيستمر حتى نهاية ولاية راج. تم تصويره رسمياً في فيلم "ممر إلى الهند" في إم فورستر ،

في الوقت الذي انتقد فيه البريطانيون تقسيم نظام الطبقات الهندوسية ، فقد عاشوا هم أنفسهم حياة يحكمها الأسبقية والطبقة ، منقسمتان ، "بعمق داخل نفسه. عكس روديارد كيبلينج هذا الموقف في رواياته. كشفت كتبه أيضًا الفجوة بين المجتمع "الأبيض" و "الأرجل-هنود" ، الذين تسبب عرقهم المختلط في اعتبارهم "غير نجسين" عنصريين

الحكومة في الهند

بينما كان هناك إجماع على أن السياسة الهندية كانت أعلى من السياسة الحزبية ، إلا أنها في الممارسة العملية متورطة في تقلبات وستمنستر تم تعيين الوالدين المتعاقبين في الهند ووزراء الخارجية في لندن على أساس حزبي ، ولديهم خبرة مباشرة قليلة أو معدومة للظروف الهندية ، وقد عملوا جاهدين لخدمة سيدين. كان إدوين مونتاجو أول وزير خارجية يعمل يزور الهند في مهمة لتقصي الحقائق في 1917-1918

. لم يستطع 1200 موظف حكومي الحكم من 300 إلى 350 مليون هندي دون "متعاونين" محليين

. بشكل عام ، جمعت حكومة الهند بين سياسة التعاون والتوفيق بين طبقات المجتمع الهندي المختلفة وبين سياسة الإكراه والقوة

كانت الإمبراطورية لا شيء إن لم يكن محررًا لتحقيق مكاسب اقتصادية. لقد فرضت البراغماتية أن يحكم 1200 من موظفي الخدمة المدنية الهنود على نحو يتسم بالكفاءة والمكافأة ، من 300 إلى 350 مليون هندي دون مساعدة "المتعاونين" الأصليين

. ومع ذلك ، في التقاليد البريطانية الحقيقية ، اختاروا أيضا وضع الحجج المعقدة والفكرية لتبرير وتفسير حكمهم

من جانب ، أوضح ويجز وليبراليين المشاعر التي عبر عنها السل بشكل مكولاي في عام 1833: "أنه... من خلال الحكم الجيد ، قد نعلم رعايانا قدرة على حكومة أفضل ، وبعد أن تلقوا تعليمات في المعرفة الأوروبية ، قد في بعض عصر المستقبل ، اطلب من المؤسسات

" الأوروبية. إذا كان مثل هذا اليوم سيأتي لا أعرف ... كلما جاء ، سيكون يومك الأكثر فخراً في تاريخ اللغة الإنجليزية

من ناحية أخرى ، أكد جيمس فيتزجيمس ستيفن ، الذي كتب في ثمانينيات القرن التاسع عشر ، أن الإمبراطورية يجب أن تكون مطلقة لأن المهمة العظيمة والمميزة هي فرض أساليب الحياة الهندية وأنماط التفكير التي يعتبرها السكان دون تعاطف ، ضرورة لرفاهها الشخصي

" ولائتمان حكماها

ما كان أقل غموضًا هو أن المصالح الاقتصادية لبريطانيا هي التي كانت ذات أهمية قصوى ، على الرغم من تقدم القرن العشرين ، نجحت الحكومة في الهند في فرض تدابير وقائية .على سبيل المثال ، تم رفع الجدران التعريفية لحماية صناعة القطن الهندي من الواردات البريطانية الرخيصة.

المكاسب والخسائر المالية

كان هناك اثنين من الفوائد الاقتصادية التي لا جدال فيها المقدمة من الهند .لقد كان سوقًا أسيرًا للسلع والخدمات البريطانية ، وخدم احتياجات الدفاع من خلال الحفاظ على جيش كبير دائم دون أي تكلفة لدافعي الضرائب البريطانيين.

ومع ذلك ، لا تزال الميزانية الاقتصادية للإمبراطورية موضوعًا مثيرًا للجدل ، وقد دار النقاش حول ما إذا كان البريطانيون قد طوروا الاقتصاد الهندي أو أعاقوه.

يبقى الجدل حول ما إذا كانت بريطانيا قد طورت أو أعاققت الاقتصاد الهندي.

ومن بين الفوائد التي خلفها الوصل البريطاني الاستثمارات الرأسمالية الكبيرة في البنية التحتية ، في السكك الحديدية والقنوات وأعمال الري والشحن والتعدين ؛ تسويق الزراعة بتطوير رابطة نقدية ؛ إنشاء نظام تعليمي باللغة الإنجليزية والقانون والنظام وخلق الظروف المناسبة لنمو الصناعة والمؤسسات ؛ ودمج الهند في الاقتصاد العالمي.

بالمقابل ، يتعرض البريطانيون للانتقاد لكونهم تركوا الهنود أكثر فقرًا وأكثر عرضة للمجاعات المدمرة ؛ تحريض الضرائب المرتفعة نقدًا من الأشخاص غير المؤيدين ؛ زعزعة استقرار أنماط المحاصيل عن طريق زراعة المحاصيل التجارية القسرية ؛ استنزاف العائدات الهندية لدفع ، ثمن البيروقراطية الباهظة الثمن (بما في ذلك في لندن (وجيش يتجاوز احتياجات الهند الدفاعية ؛ خدمة دين هائل من الجنيه الاسترليني وليس ضمان إعادة استثمار العوائد من استثمار رأس المال لتطوير الاقتصاد الهندي بدلاً من سداده إلى لندن ؛ والاحتفاظ بأدوات القوة الاقتصادية في أيدي البريطانيين.

المؤتمر الوطني الهندي

يُعتبر تأسيس المؤتمر الوطني الهندي في عام 1885 كحزب سياسي علماني في جميع أنحاء الهند ، بمثابة نقطة تحول رئيسية في إضفاء الطابع الرسمي على المعارضة للراج.

لقد تطورت من حدود الطبقة الوسطى المثقفة النخبوية ، ومن أجندة معتدلة موالية ، لتصبح في سنوات ما بين الحرب ، منظمة جماهيرية .لقد كانت منظمة ، على الرغم من التنوع الهائل في شبه القارة ، كانت ملحوظة في تحقيق توافق واسع في الآراء على مر العقود.

كما انقسام داخل الكونغرس أولئك الذين دافعوا عن العنف وأولئك الذين أكدوا على اللاعنف.

لكنها لم تكن منظمة متجانسة وغالبًا ما كانت تهيمن عليها الفصائل والاستراتيجيات السياسية المعارضة .وقد تجلى ذلك في انشقاقه في عام 1907 إلى ما يسمى بالأجنحة "المعتدلة" و "المتطرفة" ، والتي لم شملها بعد 10 سنوات 1907

مثال آخر كان "المؤيدين للتغيير" "الذين اعتقدوا العمل الهياكل الدستورية لإضعافه من الداخل (و "عدم المغيرين)" "الذين أرادوا الابتعاد عن الراج (خلال 1920

كان هناك أيضًا انقسام داخل الكونغرس بين أولئك الذين اعتقدوا أن العنف كان سلاحًا له ما يبرره في الحرب ضد الاضطهاد الإمبراطوري .الذي كان أكثر الشخصيات شهرة هو سوبهاش تشاندرابوس ، الذي تابع تشكيل الجيش الوطني الهندي (، وأولئك الذين أكدوا عدم عنف كانت الشخصية الشاهقة في هذه المجموعة الأخيرة هي المهاتما غاندي ، التي قدمت تعبيرًا زلزاليًا جديدًا للمعارضة في شكل عدم تعاون غير عنيف أو "ساتياجراها) "بمعنى "الحقيقة" أو "قوة الروح)

أشرف غاندي على ثلاث حركات رئيسية على مستوى البلاد حققت درجات متفاوتة من النجاح في الأعوام 1920-1922 و1930-1934 وعام وقد حشدت هذه الجماهير الجماهير من جهة ، في حين استفزت السلطات إلى القمع الوحشي .مما يزعج غاندي كثيرًا ، أن ضبط .1942 النفس بين المؤيدين غالبًا ما أفسح المجال للعنف

أسباب الاستقلال

تفكك البريطانيون راج بسرعة في الأربعينات من القرن الماضي ، وربما كان ذلك مفاجئًا بعد أن نجحت الإمبراطورية في الشرق في التغلب على التحدي الأكبر في شكل التوسعية اليابانية.

كانت أسباب الاستقلال متعددة الجوانب ونتيجة لكل من العوامل طويلة الأجل وقصيرة الأجل.

الضغط الناجم عن المد القومي المتزايد جعل إدارة الإمبراطورية صعبة للغاية من الناحيتين السياسية والاقتصادية وغير فعالة من حيث التكلفة على نحو متزايد .تجسد هذا الضغط بنفس القدر في أنشطة المنظمات القومية الكبرى مثل الكونغرس كما هو الحال في الضغط من الأسفل - من "العناصر الفرعية" حتى أعمال المقاومة والفلاحين القبليين والتمرد ، والإضرابات النقابية وأعمال التخريب والعنف الفردية .مع ضغط السياسة الخارجية للولايات المتحدة على نهاية الإمبريالية الغربية ، بدا الأمر مجرد مسألة وقت قبل أن تحصل الهند على حريتها كانت هناك أعراض أخرى لفك الارتباط عن الإمبراطورية .انخفض الاستثمار الرأسمالي الأوروبي في سنوات ما بين الحرب ، وانتقلت الهند من بشكل (ICS) بلد مديون في الحرب العالمية الأولى إلى دائن في الحرب العالمية الثانية .انخفضت الطلبات المقدمة إلى الخدمة المدنية الهندية كبير منذ نهاية الحرب العظمى.

جمعت إستراتيجية بريطانيا المتمثلة في انتقال السلطة تدريجياً ، وتمثيلها للهنود من خلال القوانين الدستورية المتتالية و "تعميق" الإدارة بشكل متعمد ، قوة دفع خاصة بها .نتيجة لذلك ، تحركت الهند بثبات نحو الحكم الذاتي .يرجع تاريخ الاستقلال الفعلي إلى حد كبير إلى الحرب العالمية الثانية والمطالب التي فرضتها على الحكومة والشعب البريطانيين .كان لدى حزب العمل تقليد في دعم مطالبات الهند بالحكم الذاتي ، وتم انتخابه للسلطة في عام 1945 بعد الحرب المنهكة التي أدت إلى تحول بريطانيا إلى ركبتيها .

علاوة على ذلك ، مع الضغط على السياسة الخارجية للولايات المتحدة في نهاية القهر الغربي والإمبريالية ، بدأ الأمر مجرد مسألة وقت قبل أن تحصل الهند على حريتها .

واو التقسيم والدين

كان نمو الانفصالية الإسلامية منذ أواخر القرن التاسع عشر وصعود العنف الطائفي من عشرينيات القرن العشرين إلى اندلاع الفاشيات العنيفة في الفترة 1946-1947 من العوامل الرئيسية المساهمة في توقيت الاستقلال وشكله .

ومع ذلك ، لم يكن من المستحيل تحقيق الاستقلال إلا إذا كان مصحوباً بتقسيم فقط من أواخر الثلاثينيات .سيحدث هذا التقسيم على طول الحدود الشمالية الغربية والشمالية الشرقية في شبه القارة الهندية ، مما يخلق دولتين تتمتعان بالسيادة في الهند وباكستان .

فشلت الرابطة الإسلامية في تحقيق ثقة غالبية المسلمين في انتخابات 1937 .

يشكل المسلمون ، كمجتمع ديني ، 20٪ فقط من السكان ويمثلون تنوعاً كبيراً من الناحية الاقتصادية والاجتماعية والسياسية .

منذ أواخر القرن التاسع عشر ، شعرت بعض النخب السياسية في شمال الهند بالتهديد المتزايد من قبل انتقال السلطة البريطاني ، وهو ما يعني منطلق الأعداد هيمنة المجتمع الهندوسي ذي الأغلبية .

سعيًا وراء السلطة وصوت سياسي في الهيكل الإمبراطوري ، نظموا أنفسهم في حزب لتمثيل مصالحهم ، وتأسيس الرابطة الإسلامية في عام 1906 .

لقد حققوا شيئاً من الانقلاب عن طريق إقناع البريطانيين بأنهم في حاجة إلى حماية مصالح الأقليات ، وهو مطلب غذى إلى الاستراتيجيات البريطانية للفرق والحكم .أدرج إدراج ناخبين منفصلين على غرار الخطوط المجتمعية في قانون عام 1909 ، الذي توسع لاحقاً في كل عمل دستوري متتالي ، شكلاً من أشكال الانفصالية الدستورية .

في حين لا يوجد إنكار أن الإسلام والهندوسية كانتا ديانتين مختلفتين للغاية ، إلا أن المسلمين والهندوس استمروا في التعايش السلمي .ومع ذلك ، كانت هناك نوبات عنيفة من حين لآخر كانت مدفوعة في أكثر الأحيان بعدم المساواة الاقتصادية .

حتى من الناحية السياسية ، تعاون الكونغرس والرابطة بنجاح خلال حركات الخلافة وعدم التعاون في 1920-1922 .ومحمد علي جناح (الأب النهائي للأمة الباكستانية (كان عضوًا في الكونغرس حتى عام 1920 .

على الرغم من أن الكونغرس سعى للتأكيد على أوراق اعتماده العلمانية مع أعضاء مسلمين بارزين - على سبيل المثال ، شغل مولانا آزاد رئيساً له خلال الحرب العالمية الثانية - وقد تعرض لانتقادات لفشله بما يكفي .

Vietnamese:

MYSTERIES CỦA RAJ

1. Nhóm siêu thám tử của bạn sẽ xác định động cơ và kết quả. Bạn sẽ đọc từng trong số bảy lựa chọn dưới đây. Đối với mỗi lựa chọn, bạn sẽ thêm 3 mục trở lên vào danh sách biểu đồ T về những gì người Anh đã đạt được HOẶC đã trao cho Ấn Độ. Cuối cùng, bạn sẽ quyết định. Phía nào của biểu đồ dài hơn? Có phải là một bí ẩn? Có phải người Anh hay Ấn Độ đã giành được từ Chủ nghĩa đế quốc? Bạn sẽ viết một đoạn tóm tắt các phát hiện của bạn và báo cáo lại cho lớp của bạn.

EXTRA C: Bạn có thể đọc, viết hoặc nói bài học này bằng ngôn ngữ bạn chọn, (Ồ, ngoại trừ Tiếng Anh.) VÀ bạn sẽ nhận được 3 vé thưởng !! Dạy một số từ cho các thành viên nhóm của bạn. Hẹn gặp bà Randall

BBC: Anh Ấn Độ - THE RAJ

A. 1858: Bắt đầu từ Raj

Năm 1858, sự cai trị của Vương quốc Anh được thành lập ở Ấn Độ, chấm dứt một thế kỷ kiểm soát của Công ty Đông Ấn. Cuộc đấu tranh sinh tử trước khi chính thức hóa sự kiểm soát này của Anh kéo dài gần hai năm, tiêu tốn 36 triệu bảng, và được gọi khác nhau là 'Cuộc nổi loạn vĩ đại', 'Cuộc nổi loạn của Ấn Độ' hay 'Cuộc chiến tranh độc lập đầu tiên của Ấn Độ'.

Không thể tránh khỏi, hậu quả của sự rạn nứt đẫm máu này đã đánh dấu bản chất của sự cai trị chính trị, xã hội và kinh tế mà người Anh thiết lập sau khi thức dậy.

Điều quan trọng cần lưu ý là Raj (theo tiếng Hindi có nghĩa là 'cai trị' hoặc 'vương quốc') không bao giờ bao gồm toàn bộ khối đất của tiểu lục địa.

Hai phần năm lục địa tiếp tục chịu sự chi phối độc lập của hơn 560 hiệ tượng lớn nhỏ, một số người cầm quyền đã chiến đấu với người Anh trong 'Cuộc nổi dậy vĩ đại', nhưng giờ đây Raj đã tham gia các hiệp ước hợp tác.

'Cuộc nổi loạn vĩ đại' đã giúp tạo ra một khoảng cách chủng tộc giữa người Ấn Độ và người Anh bình thường.

Thật vậy, giới tinh hoa bảo thủ của Ấn Độ hoàng tử và các chủ đất lớn là để chứng minh các đồng minh ngày càng hữu ích, những người sẽ cho vay hỗ trợ quân sự và tiền tệ quan trọng trong hai Thế chiến.

Ví dụ, thành phố Hyderabad có kích thước của Anh và xứ Wales cộng lại, và người cai trị của nó, Nizam, là người giàu nhất thế giới.

Họ cũng sẽ phục vụ như những kẻ bắt nạt chính trị trong các cơn bão dân tộc tập hợp động lực từ cuối thế kỷ 19 và đã phá vỡ với sự hung dữ khăng khăng trong nửa đầu thế kỷ 20.

Nhưng 'Cuộc nổi loạn vĩ đại' đã làm nhiều hơn để tạo ra một khoảng cách chủng tộc giữa người Ấn Độ và người Anh bình thường. Đây là một sự phân biệt xã hội sẽ tồn tại cho đến cuối Raj, được ghi lại bằng đồ họa trong 'A Passage to India' của EM Forster.

Trong khi người Anh chỉ trích sự chia rẽ của hệ thống đẳng cấp Ấn Độ giáo, thì chính họ đã sống một cuộc sống được cai trị bởi sự ưu tiên và giai cấp, chia rẽ sâu sắc trong chính nó. Rudyard Kipling đã phản ánh vị trí này trong tiểu thuyết của mình. Những cuốn sách của ông cũng vạch trần khoảng cách giữa cộng đồng 'người da trắng' và 'Người Ấn Độ Anh', người có chủng tộc hỗn hợp khiến họ bị coi là 'không trong sạch'.

B. Chính phủ ở Ấn Độ

Mặc dù có sự đồng thuận rằng chính sách của Ấn Độ nằm trên chính trị của đảng, nhưng trên thực tế, nó đã bị lôi kéo vào vòng xoáy của Westminster.

Các cha đẻ liên tiếp ở Ấn Độ và các ngoại trưởng ở London được bổ nhiệm trên cơ sở đảng, có ít hoặc không có kinh nghiệm trực tiếp về các điều kiện của Ấn Độ và họ cố gắng phục vụ hai chủ. Edwin Montagu là bộ trưởng ngoại giao đầu tiên đến thăm Ấn Độ trong một nhiệm vụ tìm hiểu thực tế vào năm 1917-1918.

1.200 công chức không thể cai trị 300 đến 350 triệu người Ấn Độ mà không có 'cộng tác viên' bản địa. Nói rộng ra, Chính phủ Ấn Độ đã kết hợp chính sách hợp tác và hòa giải các tầng lớp khác nhau của xã hội Ấn Độ với chính sách cưỡng chế và ép buộc.

Đế chế chẳng là gì nếu không phải là động cơ của lợi ích kinh tế. Chủ nghĩa thực dụng ra lệnh rằng để cai trị hiệu quả và thù lao, 1.200 công chức Ấn Độ không thể cai trị 300 đến 350 triệu người Ấn Độ mà không có sự trợ giúp của các 'cộng tác viên' bản địa.

Tuy nhiên, theo truyền thống thực sự của Anh, họ cũng chọn cách xây dựng các lập luận tinh vi và trí tuệ để biện minh và giải thích quy tắc của mình.

Một mặt, Whigs và Liberals thể hiện những tình cảm được TB Macaulay thể hiện một cách hình tượng nhất vào năm 1833: 'rằng ... bởi chính phủ tốt, chúng ta có thể giáo dục các đối tượng của mình thành một khả năng cho chính phủ tốt hơn, rằng họ có thể được hướng dẫn theo kiến thức châu Âu, trong một số thời đại trong tương lai, đòi hỏi các tổ chức châu Âu. Cho dù một ngày như vậy sẽ bao giờ đến tôi biết không. ... Bất cứ khi nào nó đến, đó sẽ là ngày tự hào nhất trong lịch sử nước Anh.'

Mặt khác, James Fitzjames Stephen, viết vào những năm 1880, cho rằng để chế phải tuyệt đối bởi vì 'nhiệm vụ tuyệt vời và đặc trưng của nó là áp đặt lối sống và phương thức suy nghĩ của người Ấn Độ mà dân chúng coi là không thông cảm, mặc dù họ là điều cần thiết cho sự thịnh vượng cá nhân của nó và tín dụng của những người cai trị nó.'

Điều ít mơ hồ hơn, đó là lợi ích kinh tế của Anh là tối quan trọng, mặc dù khi thế kỷ 20 phát triển, chính phủ ở Ấn Độ đã thành công trong việc áp dụng các biện pháp bảo vệ. Ví dụ, các bức tường thuế quan là

Trong số những lợi ích do kết nối của Anh mang lại là các khoản đầu tư vốn quy mô lớn vào cơ sở hạ tầng, trong đường sắt, kênh rạch và các công trình thủy lợi, vận chuyển và khai thác; thương mại hóa nông nghiệp với sự phát triển của một mối quan hệ tiền mặt; việc thiết lập một hệ thống giáo dục bằng tiếng Anh và pháp luật và trật tự tạo điều kiện phù hợp cho sự phát triển của ngành công nghiệp và doanh nghiệp; và sự hội nhập của Ấn Độ vào nền kinh tế thế giới.

Ngược lại, người Anh bị chỉ trích vì để người Ấn Độ nghèo hơn và dễ bị nạn đói tàn phá; hô hào đánh thuế cao bằng tiền mặt từ một người không chuyên nghiệp; gây mất ổn định mô hình trồng trọt bằng cách cắt xén thương mại; làm cạn kiệt nguồn thu của Ấn Độ để trả cho một bộ máy quan liêu đắt đỏ (bao gồm cả ở Luân Đôn) và một đội quân vượt quá nhu cầu quốc phòng của Ấn Độ; phục vụ một khoản nợ khổng lồ, không đảm bảo rằng lợi nhuận từ đầu tư vốn được tái đầu tư để phát triển nền kinh tế Ấn Độ thay vì hoàn trả cho London; và giữ lại các đòn bẩy của sức mạnh kinh tế trong tay Anh.

D. Quốc hội Ấn Độ

Nền tảng của Quốc hội Ấn Độ năm 1885 với tư cách là một đảng chính trị thế tục, toàn Ấn Độ, được coi là một bước ngoặt quan trọng trong việc chính thức hóa sự phản đối đối với Raj.

Nó phát triển từ giới hạn tầng lớp trung lưu trí thức ưu tú của nó, và một chương trình nghị sự trung thành, trung thành, để trở thành trong những năm giữa chiến tranh, một tổ chức quần chúng.

Đó là một tổ chức, mặc dù sự đa dạng to lớn của tiểu lục địa, rất đáng chú ý trong việc đạt được sự đồng thuận rộng rãi trong nhiều thập kỷ.

Cũng chia rẽ trong Quốc hội là những người ủng hộ bạo lực và những người nhấn mạnh phi bạo lực.

Tuy nhiên, nó không phải là một tổ chức đồng nhất và thường bị chi phối bởi chủ nghĩa bè phái và các chiến lược chính trị đối lập. Điều này đã được minh chứng bằng cách chia tách vào năm 1907 thành đôi cánh được gọi là 'ôn hòa' và 'cực đoan', đã tái hợp 10 năm sau đó.

Một ví dụ khác là 'những người thay đổi' (người tin rằng làm việc với các cấu trúc hiến pháp để làm suy yếu nó từ bên trong) và 'không thay đổi' (những người muốn tách biệt khỏi Raj) trong những năm 1920.

Cũng có một sự chia rẽ trong Quốc hội giữa những người tin rằng bạo lực là vũ khí chính đáng trong cuộc chiến chống lại sự áp bức của đế quốc (người có hình tượng tiêu biểu nhất là Subhas Chandra Bose, người đã thành lập Quân đội Quốc gia Ấn Độ) và những người không nhấn mạnh bạo lực.

Nhân vật cao chót vót trong nhóm sau này là Mahatma Gandhi, người đã đưa ra một thành ngữ mới của địa chấn đối lập trong hình dạng bất hợp tác bất bạo động hoặc 'satyagraha' (có nghĩa là 'sự thật' hay 'linh hồn' lực lượng').

Gandhi giám sát ba phong trào lớn trên toàn quốc đạt được những mức độ thành công khác nhau trong các năm 1920-1922, 1930-1934 và 1942. Những người này đã huy động quần chúng một mặt, đồng thời kích động chính quyền đàn áp hà khắc. Phần lớn sự đau khổ của Gandhi, sự tự kiềm chế giữa những người ủng hộ thường nhường chỗ cho bạo lực.

E. Lý do độc lập

Anh Raj đã nhanh chóng làm sáng tỏ vào những năm 1940, có lẽ đáng ngạc nhiên sau khi để chế ở phía đông gần đây đã sống sót qua thách thức lớn nhất của nó trong hình dạng của chủ nghĩa bành trướng Nhật Bản.

Những lý do cho sự độc lập là nhiều mặt và kết quả của cả hai yếu tố dài hạn và ngắn hạn.

Áp lực từ làn sóng gia tăng của chủ nghĩa dân tộc khiến cho việc điều hành đế chế về chính trị và kinh tế trở nên rất khó khăn và ngày càng không hiệu quả về mặt chi phí. Áp lực này được thể hiện nhiều như trong các hoạt động của các tổ chức quốc gia lớn như Quốc hội cũng như áp lực từ bên dưới - từ 'các cấp dưới' thông qua các hành động kháng chiến của nông dân và bộ lạc, các cuộc đình công của công đoàn và các hành động lật đổ và bạo lực cá nhân.

Với chính sách đối ngoại của Mỹ gây áp lực chấm dứt chủ nghĩa đế quốc phương tây, dường như chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi Ấn Độ giành được tự do.

Có thêm các triệu chứng của sự thành thoi từ đế chế. Đầu tư vốn châu Âu đã giảm trong những năm giữa chiến tranh và Ấn Độ đã đi từ một quốc gia con nợ trong Thế chiến thứ nhất sang một chủ nợ trong Thế chiến thứ hai. Các ứng dụng cho Dịch vụ dân sự Ấn Độ (ICS) đã giảm đáng kể từ khi kết thúc Đại chiến.

Chiến lược của Anh về sự phân rã dần dần quyền lực, đại diện cho người Ấn Độ thông qua các hành động lập hiến liên tiếp và một sự cố ý 'Ấn Độ hóa' của chính quyền, đã thu thập một động lực của riêng mình. Kết quả là, Ấn Độ di chuyển một cách vô tận theo hướng tự trị.

Thời điểm độc lập thực sự đã nợ rất nhiều vào Thế chiến thứ hai và những yêu cầu mà nó đặt ra cho chính phủ và người dân Anh.

Đảng Lao động có truyền thống ủng hộ các yêu sách tự trị của Ấn Độ, và được bầu lên nắm quyền vào năm 1945 sau một cuộc chiến tranh suy nhược đã làm cho nước Anh phải quỳ xuống. Hơn nữa, với chính sách đối ngoại của Hoa Kỳ gây áp lực chấm dứt sự khuất phục của phương Tây và chủ nghĩa đế quốc, dường như chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi Ấn Độ giành được tự do.

F. Phân vùng và tôn giáo

Sự phát triển của chủ nghĩa ly khai Hồi giáo từ cuối thế kỷ 19 và sự gia tăng của bạo lực cộng đồng từ những năm 1920 đến sự nổi tiếng mạnh mẽ

Spanish:

MISTERIOS DE LA RAJ

1. Su grupo de súper detectives determinará los motivos y los resultados. Leerás cada una de las siete selecciones a continuación. Para cada selección, agregará 3 o más entradas a una lista de T-chart de lo que los británicos obtuvieron O le dieron a India. Al final, usted decidirá. ¿Qué lado de la tabla es más largo? ¿Es un misterio? ¿Fueron los británicos o la India quienes ganaron con el imperialismo? Escribirá un resumen del párrafo de sus hallazgos e informará a su clase.

EXTRA C: Puedes leer, escribir o hablar esta lección en el idioma que elijas (¡Oh, excepto el inglés ...) Y recibirás 3 boletos de recompensa! Enseña algunas palabras a los miembros de tu grupo. Ver a la Sra. Randall

BBC: India británica - EL RAJ

A. 1858: Comienzo del Raj

En 1858, el gobierno de la Corona británica se estableció en la India, lo que puso fin a un siglo de control de la Compañía de las Indias Orientales. La lucha por la vida y la muerte que precedió a esta formalización del control británico duró casi dos años, costó £ 36 millones y se conoce de diversas maneras como la 'Gran Rebelión', el 'Motín Indio' o la 'Primera Guerra de la Independencia India'.

Inevitablemente, las consecuencias de esta sangrienta ruptura marcaron la naturaleza del gobierno político, social y económico que los británicos establecieron a su paso.

Es importante tener en cuenta que el Raj (en hindi significa "gobernar" o "reino") nunca abarcó toda la masa de tierra del subcontinente.

Las dos quintas partes del subcontinente continuaron siendo gobernadas de manera independiente por más de 560 principados grandes y pequeños, algunos de cuyos gobernantes habían combatido a los británicos durante la "Gran Rebelión", pero con quienes el Raj entró ahora en tratados de cooperación mutua.

La 'Gran Rebelión' ayudó a crear un abismo racial entre los indios comunes y los británicos.

De hecho, las élites conservadoras de la India principesca y los grandes terratenientes demostrarían ser aliados cada vez más útiles, que prestarían apoyo monetario y militar crítico durante las dos guerras mundiales.

Hyderabad, por ejemplo, era del tamaño de Inglaterra y Gales combinados, y su gobernante, el Nizam, era el hombre más rico del mundo.

También servirían como baluartes políticos en las tormentas nacionalistas que cobraron impulso a partir de finales del siglo XIX y rompieron con ferocidad insistente durante la primera mitad del siglo XX.

Pero la 'Gran Rebelión' hizo más para crear un abismo racial entre los indios comunes y los británicos. Esta fue una segregación social que duraría hasta el final del Raj, capturada gráficamente en el "Pasaje a la India" de EM Forster.

Mientras los británicos criticaban las divisiones del sistema de castas hindúes, ellos mismos vivían una vida regida por la precedencia y la clase, profundamente divididas dentro de sí mismas. Rudyard Kipling reflejó esta posición en sus novelas. Sus libros también expusieron el abismo entre la comunidad "blanca" y los "angloindios", cuya raza mixta hizo que se los considerara racialmente "impuros".

B. Gobierno en la India

Si bien hubo consenso en que la política india estaba por encima de la política de partido, en la práctica se vio envuelta en las vicisitudes de Westminster.

Los sucesivos virreyes en la India y los secretarios de estado en Londres fueron nombrados por partido, teniendo poca o ninguna experiencia directa de las condiciones de la India y se esforzaron por servir a dos maestros.

Edwin Montagu fue el primer secretario de Estado en servicio que visitó la India en una misión de investigación en 1917-1918.

1.200 funcionarios públicos no podían gobernar entre 300 y 350 millones de indios sin "colaboradores" indígenas.

En términos generales, el Gobierno de la India combinó una política de cooperación y conciliación de diferentes estratos de la sociedad india con una política de coerción y fuerza.

El imperio no era más que un motor de ganancia económica. El pragmatismo dictaba que para gobernar de manera eficiente y remunerativa, 1,200 funcionarios públicos indios no podían gobernar de 300 a 350 millones de indios sin la asistencia de los "colaboradores" indígenas.

Sin embargo, en la verdadera tradición británica, también optaron por elaborar argumentos sofisticados e intelectuales para justificar y explicar su regla.

Por un lado, Whigs y los liberales expresaron los sentimientos más icónicamente expresados por TB Macaulay en 1833: "para que ... mediante un buen gobierno podamos educar a nuestros sujetos para que tengan un mejor gobierno, que, habiéndose instruido en el conocimiento europeo, puedan En una época futura, exigen instituciones europeas. Si tal día alguna vez llegará, no lo sé. ... Cuando llegue, será el día más orgulloso de la historia inglesa ".

Por otra parte, James Fitzjames Stephen, quien escribió en la década de 1880, sostuvo que el imperio tenía que ser absoluto porque "su gran y característica tarea es la de imponer formas de vida y modos de pensamiento indios que la población considera sin simpatía, aunque Son esenciales para su bienestar personal y para el crédito de sus gobernantes.

Lo menos ambiguo era que eran los intereses económicos de Gran Bretaña los más importantes, aunque a medida que avanzaba el siglo XX, el gobierno de la India logró imponer salvaguardias. Por ejemplo, se levantaron muros arancelarios para proteger a la industria india del algodón contra las importaciones británicas baratas.

C. Ganancias y pérdidas financieras

La India proporcionó dos beneficios económicos incontrovertibles. Era un mercado cautivo para los bienes y servicios británicos, y atendía las necesidades de la defensa al mantener un gran ejército permanente sin costo para el contribuyente británico.

Sin embargo, el balance económico del imperio sigue siendo un tema controvertido y el debate ha girado en torno a si los británicos desarrollaron o retrasaron la economía india.

La controversia sigue siendo si Gran Bretaña desarrolló o retrasó la economía de la India.

Entre los beneficios legados por la conexión británica se encuentran las inversiones de capital a gran escala en infraestructura, ferrocarriles, canales y obras de irrigación, transporte marítimo y minería; la comercialización de la agricultura con el desarrollo de un nexo monetario; el establecimiento de un sistema educativo en inglés y de la ley y el orden creando condiciones adecuadas para el crecimiento de la industria y la empresa; y la integración de la India en la economía mundial.

A la inversa, los británicos son criticados por dejar a los indios más pobres y más propensos a las hambrunas devastadoras; exhortando a los altos impuestos en efectivo de personas inespecíficas; Desestabilizar los patrones de cultivo mediante el cultivo comercial forzado; drenar los ingresos de la India para pagar una costosa burocracia (incluso en Londres) y un ejército que supera las necesidades de defensa de la India; el servicio de una enorme deuda en libras esterlinas, sin garantizar que los rendimientos de la inversión de capital se

reinvertieran para desarrollar la economía india en lugar de reembolsarse a Londres; y reteniendo las palancas del poder económico en manos británicas.

D. El Congreso Nacional Indio

La fundación del Congreso Nacional de la India en 1885 como todo partido político de la India, laica, es ampliamente considerada como un punto de inflexión clave en la formalización de la oposición al Raj.

Se desarrolló a partir de sus límites intelectuales de élite de clase media y una agenda moderada y leal, para convertirse en los años de entreguerras, en una organización de masas.

Fue una organización que, a pesar de la tremenda diversidad del subcontinente, fue notable en lograr un amplio consenso durante décadas.

También se dividieron en el Congreso aquellos que defendían la violencia y aquellos que hacían hincapié en la no violencia.

Sin embargo, no era una organización homogénea y con frecuencia estaba dominada por el faccionalismo y las estrategias políticas opuestas. Esto fue ejemplificado por su escisión en 1907 en las llamadas alas "moderadas" y "extremistas", que se reunieron 10 años más tarde.

Otro ejemplo fueron los 'pro-changers' (que creían que trabajaban las estructuras constitucionales para debilitarlos desde adentro) y los 'no-changers' (que querían distanciarse del Raj) durante la década de 1920.

También hubo una división en el Congreso entre aquellos que creían que la violencia era un arma justificable en la lucha contra la opresión imperial (cuya figura más emblemática era Subhas Chandra Bose, quien pasó a formar el Ejército Nacional de la India), y quienes insistieron en que no violencia.

La figura destacada en este último grupo fue Mahatma Gandhi, quien introdujo un nuevo lenguaje sismico de oposición en forma de no cooperación no violenta o "satyagraha" (que significa "verdad" o "fuerza" del alma). Gandhi supervisó tres grandes movimientos a nivel nacional que alcanzaron diversos grados de éxito en 1920-1922, 1930-1934 y 1942. Estos movilizaron a las masas por un lado, mientras provocaban a las autoridades a la represión draconiana. Mucho para la angustia de Gandhi, el autocontrol entre los partidarios a menudo daba paso a la violencia.

E. Razones para la independencia

El Raj británico se desmoronó rápidamente en la década de 1940, tal vez sorprendente después de que el imperio en el este sobreviviera tan recientemente a su mayor desafío en la forma del expansionismo japonés.

Las razones para la independencia fueron multifacéticas y el resultado de factores a largo y corto plazo.

La presión de la marea creciente del nacionalismo hizo que el imperio político y económico fuera un gran desafío y, por lo tanto, poco rentable. Esta presión se materializó tanto en las actividades de grandes organizaciones pan-nacionales como el Congreso como en la presión desde abajo, desde los 'subalternos' hasta los actos de resistencia y revuelta campesina y tribal, las huelgas sindicales y los actos individuales de subversión y violencia.

Con la política exterior de Estados Unidos presionando el fin del imperialismo occidental, parecía solo una cuestión de tiempo antes de que India obtuviera su libertad.

Hubo más síntomas de la desconexión del imperio. La inversión de capital en Europa disminuyó en los años de entreguerras y la India pasó de ser un país deudor en la Primera Guerra Mundial a un acreedor en la Segunda Guerra Mundial. Las solicitudes al Servicio Civil de la India (ICS) declinaron dramáticamente desde el final de la Gran Guerra.

La estrategia británica de una gradual devolución del poder, su representación ante los indios a través de sucesivos actos constitucionales y una "indianización" deliberada de la administración, cobró un impulso propio.

Como resultado, la India se movió inexorablemente hacia el autogobierno.

El momento real de la independencia se debe en gran medida a la Segunda Guerra Mundial y las demandas que impone al gobierno y al pueblo británico.

El Partido Laborista tenía una tradición de apoyar los reclamos indios de autogobierno, y fue elegido para el poder en 1945 después de una guerra debilitadora que había reducido a Gran Bretaña de rodillas.

Además, con la política exterior de Estados Unidos presionando el fin de la subyugación occidental y el imperialismo, parecía solo una cuestión de tiempo antes de que India obtuviera su libertad.

F. Partición y religión

El crecimiento del separatismo musulmán desde finales del siglo XIX y el aumento de la violencia comunal desde la década de 1920 hasta los brotes virulentos de 1946-1947, fueron factores importantes que contribuyeron al momento y la forma de la independencia.

Sin embargo, solo a partir de finales de la década de 1930 se hizo inevitable que la independencia solo pudiera lograrse si se acompañaba de una partición. Esta partición se llevaría a cabo a lo largo de los límites noroccidental y nororiental del subcontinente, creando dos naciones soberanas de India y Pakistán.

La Liga Musulmana no logró la confianza de la mayoría de los musulmanes en las elecciones de 1937.

Los musulmanes, como comunidad religiosa, constituían solo el 20% de la población y representaban una gran diversidad en términos económicos, sociales y políticos.

Desde finales del siglo XIX, algunas de sus élites políticas en el norte de la India se sintieron cada vez más amenazadas por la devolución del poder por parte de los británicos, lo que por la lógica de los números significaría el dominio de la mayoría de la comunidad hindú.

Buscando el poder y una voz política en la estructura imperial, se organizaron en un partido para representar sus intereses, fundando la Liga Musulmana en 1906.

Lograron una especie de golpe al persuadir a los británicos de que necesitaban salvaguardar los intereses de las minorías, una demanda que alimentó las estrategias británicas de dividir y gobernar. La inclusión de electores separados a lo largo de líneas comunales en la Ley de 1909, posteriormente ampliada en cada acto constitucional sucesivo, consagró una forma de separatismo constitucional.

Si bien no se puede negar que el Islam y el hinduismo eran y son religiones muy diferentes, los musulmanes y los hindúes continuaron coexistiendo pacíficamente. Sin embargo, hubo estallidos violentos ocasionales que fueron impulsados más a menudo que no por las inequidades económicas.

Incluso políticamente, el Congreso y la Liga cooperaron con éxito durante los movimientos de Khilafat y No Cooperación en 1920-1922. Y Muhammad Ali Jinnah (el eventual padre de la nación pakistaní) fue miembro del Congreso hasta 1920.

Aunque el Congreso se esforzó por resaltar sus credenciales seculares con miembros musulmanes prominentes, por ejemplo, Maulana Azad fue su presidente durante la Segunda Guerra Mundial, se le critica por no haberlo hecho lo suficiente.